



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1204/2023
14.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Дејана Павловића, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Павловића, адвоката Иване Станковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 26/22 од 10.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 363/23 од 13.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.12.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Павловића, адвоката Иване Станковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 26/22 од 10.03.2023. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 363/23 од 13.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 26/22 од 10.03.2023. године окривљени Дејан Павловић оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика, за које му је утврђена казна доживотног затвора, кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 2. и 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године па је осуђен на јединствену казну доживотног затвора, у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 23.04.2022. године па надаље.

Према окривљеном је на основу одредбе члана 87. Кривичног законика изречена мера безбедности одузимање предмета - кухињског ножа дужине сечива 18 цм, који ће се по правноснажности пресуде уништити, а на основу одредбе члана 84. Кривичног законика изречена и мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршити

у Заводу за извршење казне затвора или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, а време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора на коју је окривљени осуђен.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ВЈТ у Врању у износу од 643.073,00 динара, а суду у износу од 280.256,00 динара, као и на плаћање судског паушала у износу од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су оштећени АА, ББ и ВВ ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 363/23 од 13.07.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Дејана Павловића и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Дејана Павловића, адвокат Ивана Станковић због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 88. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновну одлуку и одлучивање.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Дејана Павловића, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да дело за које је окривљени Дејан Павловић оглашен кривим није кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика, јер изрека пресуде не садржи квалификаторну околност неопходну за постојање овог кривичног дела, која се тиче злостављања члана породице, а које је претходило убиству, већ евентуално може бити речи о кривичном делу насиље у породици из члана 194. став 4. у вези става 1. и 2. Кривичног законика или кривичном делу убиство из члана 113. Кривичног законика. Овакав став браниоца образложен је наводима којима се указује да се опис догађаја дат у изреци пресуде односи на све чланове породице, а не само на оштећену ГГ, те да према изреци пресуде, лишењу живота оштећене ГГ, није непосредно претходило њено злостављање, те да не постоји континуитет између злостављања и самог лишења живота оштећене ГГ.

Ови наводи браниоца, којима се указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, по оцени Врховног суда, нису основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика прописано је да ће се затвором од најмање 10 година или доживотним затвором, казнити ко са умишљајем лиши живота члана своје породице којег је претходно злостављао.

Изреком првостепене пресуде окривљени Дејан Павловић је, поред извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 3 у вези става 2 и 1 КЗ према својој малолетној ћерки ББ и кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 2 у вези става 1 КЗ, према ћерки АА, оглашен кривим да је дана ...2022. године, у својој породичној кући, у стању смањене урачунљивости, али не битно, свестан свог дела, чије је извршење хтео и свестан забрањености свог дела, лишио живота члана своје породице – супругу оштећену сада пок. ГГ коју је претходно злостављао и то тако што је.....након претњи и увреда упућених ћеркама АА и ББ, супругу покушао да удари руком, изашао из собе и убрзо се вратио, држећи у десној руци кухињски нож сечива дужине око 18 цм, којим је више пута замахнуо према оштећеној ГГ,оштећену ГГ ножем убоо у леви слабински део тела, затим извукао нож и поново замахнуо према оштећеној ГГ у чему га је спречила оштећена АА....., а на који начин је оштећеној ГГ нанео тешку телесну повреду опасну по живот, услед које је због свог обима и природе, оштећена ГГ преминула дана ...2022. године у КБЦ у

Понашање окривљеног које је претходило убиству се огледало у покушају да оштећену удари руком, у свађи са ћеркама од којих је једна малолетна – којима је упућивао тешке претње и увреде у присуству оштећене пок. ГГ, која је дошла по позиву ћерке, представља радње психичког, као и покушаја физичког - злостављања лица које је лишено живота, а које су непосредно претходиле убиству. Осим ових радњи, у изреци првостепене пресуде су експлицитно набројане бројне мере заштите од насиља у породици које су окривљеном правноснажним судским одлукама изречене у току године која је претходила предметном догађају, од којих је последња мера изречена само 3 месеца пре извршења кривичног дела. Сходно наведеном, по оцени овог суда, из описаних чињеница и радњи које је предметном приликом предузео окривљени које су наведене у изреци, јасно произилази да је оштећена пок. ГГ (као и остали чланови породице - ћерке), била изложена континуираном и систематском злостављању од стране окривљеног, које је претходило лишењу њеног живота. У сваком случају узрочна веза између злостављања и убиства је постојала кроз дуже време и систематски је злостављан члан породице којем је одузет живот.

Неосновани су, према томе, наводи браниоца у захтеву за заштиту законитости, да злостављање није описано у изреци пресуде. Злостављање је, према чињеницама које су наведене у изреци првостепене пресуде било континуирано, и то и физичко и психичко, и усмерено директно према оштећеној као члану породице, коју је на крају, са умишљајем окривљени лишио живота.

Стога у чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, наведена су сва законска обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика, које је окривљеном Дејану Павловићу оптужбом стављено на терет и за које је, поред осталих, оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом. Поред описа битних

елемената радње извршења, у изреци пресуде су описана и субјективна обележја кривичног дела која се тичу како урачунљивости, која је била смањена до степена битно, али не и битно, тако и директан умишљај окривљеног и свест о забрањености дела.

Самим тим, Врховни суд налази да доношењем правноснажних пресуда на штету окривљеног у односу на кривично дело тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 10) Кривичног законика нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује. Ово стога што изрека пресуде најпре садржи сва битна обележја овог кривичног дела, а прихватајући као доказану квалификаторну околност из тачке 10) Кривичног законика у односу на радње окривљеног извршене према оштећеној пок. ГГ сходно наведеној одредби, кривични закон је правилно примењен и не може се радити ни о кривичном делу из члана 113. Кривичног законика нити о кривичном делу насиље у породици из члана 194. став 4. у вези става 1. и 2. Кривичног законика на која се у захтеву за заштиту законитости указује.

Поред овога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП учињену у односу на кривично дело извршено према оштећеној АА и с тим у вези наводи да окривљени у односу на ову оштећену није могао бити оглашен кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, имајући у виду да је у чињеничном опису изреке правноснажне пресуде наведено да је оштећена АА критичном приликом задобила лаку телесну повреду, што није обележје тог кривичног дела, због чега према ставу браниоца квалификација кривичног дела извршеног према оштећеној АА, није адекватна.

По оцени Врховног суда, из изреке пресуде јасно произилазе субјективна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика учињеног према оштећеној АА, која се тичу урачунљивости, која је била смањена до степена битно, али не и битно, директан умишљај и свест о забрањености дела, тако и објективна обележја, да је применом насиља угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање оштећене којом приликом је користио средство подобно да тело тешко повреди, односно нож дужине сечива 18 цм, па су нижестепени судови правилно применили кривични закон у погледу правне квалификације наведеног кривичног дела. Постојање и врста телесне повреде која је нанета оштећеној АА критичном приликом, а која је наведена у изреци, по оцени овог суда, није од значаја за постојање кривичног дела извршеног према оштећеној АА, па су су супротни наводи браниоца у погледу постојања повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и у односу на ово кривично дело, оцењени неоснованим.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 88. став 1. ЗКП, истицањем да је и поред тога што је окривљени признао извршење кривичног дела, суд био у обавези да прикупи и изведе и друге доказе, наведене у образложењу захтева, што је према ставу браниоца, могло бити од утицаја на правну квалификацију кривичних дела. Међутим, како повреда одредбе члана 88. став 1. ЗКП, не спада у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог

браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни суд у ове наводе захтева није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

